Χαμογελούσαμε τότε με τούτη την προεδρική ρήση, αλλά και για το πως ένας άκαμπτος ανακριτής και αργότερα, ένας εξίσου ανυποχώ ρητος εφέτης βρέθηκε, στο ύπατο πολιτικό αξίωμα.

...εἴμεθα Ἔθνος ἀνάδελφον

Κι όμως η άποψή του φαίνεται να ισχύει ακόμα. Στο ακέραιο μάλιστα.

Δυο πρόσφατα γεγονότα το αποδεικνύουν.

Το πρώτο:

Όσοι ήταν δεκαοχτάρηδες, τότε, όπως η ταπεινότητά μου, θα θυμούνται πολύ καλά, ότι η διαδήλωση - πορεία της Δευτέρας 21 Απριλίου του ’75 ήταν μαζικότατη, μαχητικότατη και επεισοδιακότατη.

Η πρώτη επέτειος του πραξικοπήματος, σε κοινοβουλευτικό περιβάλλον, είχε σφόδρα αντιαμερικανικό χαρακτήρα, φυσικό απότοκο των όσων είχαν συμβεί. Ένα όχι αμελητέο τμήμα της νεολαίας μεγαλωμένο στο πλαίσιο της στρατιωτικής δικτατορίας είχε πλέον την άνεση να εξωτερικεύει τους πολιτικούς του στοχασμούς, αλλά και την δυνατότητα να τους μετατρέπει σε δράση.

Έτσι εκείνη τη νύχτα, καθώς ανέβαινε η θερμοκρασία της εκδήλωσης, πάλλονταν οι υψωμένες γροθιές, ο αέρας έφερνε το «Μιρ Μιρ Φενταγίν, Τουμπαμάρος Βιετκόγκ», το «έξω τώρα οι αμερικάνοι» και όταν ο μπλοκ του Ε.Κ.Κ.Ε. έφτασε στην αμερικάνικη πρεσβεία, ξεκίνησαν οι εχθροπραξίες.

Κόκκινη μπογιά πάνω στα μετωπικά μάρμαρα, κάψιμο της σημαίας των Η.Π.Α., κακοποίηση του θυρεού των, και καθώς κάγκελα δεν υπήρχαν, κίνηση να σπάσει ο αστυνομικός κλοιός για εισβολή στην πρεσβεία. Οι αστυνομικοί αντέδρασαν και οι συμπλοκές γενικεύτηκαν. Κνίτες, Ρηγάδες λοιπές αριστερές νεολαίες, συμμετείχαν στα δρώμενα ενώ δακρυγόνα και γκλοπ κατέστειλαν βίαια και όχι εύκολα το κύμα επίθεσης.

Και επέρασαν τα χρόνια, και εγίναμε Ευρώπη και μας ήρθε ο Μπίλυ από το Άρκανσω και μας εζήτησε συγνώμας. Στους γείτονες όμως που τους ρήμαξε, μιλιά. Το πόπολο ασχολήθηκε περισσότερο με τους υπόλευκους λεκέδες στο μπλε φόρεμα της δεσποινίδος Μόνικα Λεβίνσκι παρά με τις φλόγες, τον θάνατο και το διαμελισμό ενός έθνους.

Και ήρθε και η αλλαγή, το τι άλλαξε μια άλλη ιστορία, και ήρθε η απελευθέρωση της τραπεζικής πίστης, το Χρηματιστήριο, μα και η επανίδρυση του κράτους, το ενιαίο νόμισμα, και οι Ολυμπιακοί και τόσα άλλα. Να και η πρώτη φορά Αριστερά.

Φαντάσου λοιπόν, από εκείνη τη Δευτέρα σύντροφε, που πήγες νιός και ωραίος, να μπουκάρεις στο «άντρο του καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού», σήμερα να έρχεται ο **Αμερικανός πρέσβης**, ο διάδοχος (για να μην ξεχνιόμαστε), ενός Paul Aldermandt Porter, ενός John Emil Peurifoy και ενός Henry Tasca και να σου λέει τι;

«Αλλά είμαι επίσης υπερήφανος που το λέω, ότι η φιλία μεταξύ της Ελλάδας και των ΗΠΑ δεν υπήρξε ποτέ ισχυρότερη.»

Και στο σερβίρει με κάτι: πόσο ασφαλής χώρα, και τι ωραίες θάλασσες και τι πολιτισμός

και να το Ηρώδειο και τα τοιαύτα. Άντε τώρα να χωνέψεις το «εμπρός στο δρόμο του Νοέμβρη», το «Εθνική ανεξαρτησία» και τα υπόλοιπα.

Ταιριάζει γάντι και εδώ, αυτό που έγραψε ο γίγαντας **Χρονάρας** : Καλά εσύ σκοτώθηκες νωρίς.

πάμε και στο δεύτερο:

Το ανέβασε το NBC και το αναπαρήγαγαν επιδημικά οι περισσότεροι Ελληνικοί διαδικτυακοί τόποι, ειδικά οι θεωρούμενοι και ως επιτυχημένοι.

Εις την ημεδαπήν, αναρτήθηκε με τα γνωστά κλικοφόρα ταρατζούμ του τύπου: «ένα ρεπορτάζ- γροθιά στο στομάχι», έβαναν και το αγγλόφωνο τίτλο «survival sex» και το πρόσφεραν στο φιλοθεάμον κοινό. Εις την αγγλικήν, ήτο σαφώς πιο συμμαζεμένο.

Περί τίνος πρόκειται; Αφγανός 19χρονος, που έφθασε στην Ελλάδα, κατά δήλωσιν, περπατώντας περίπου 6.500 χιλιόμετρα μέσω Ιράν, Τουρκίας, Βουλγαρίας, Σερβίας αναγκάζεται να νοικιάζει το κορμί του, στην πλατεία Ομονοίας, για να επιβιώσει. Πελάτες του είναι ηλικιωμένοι άνδρες και η ταρίφα είναι ένα εικοσαρικάκι, αλλά επειδή υπάρχει μεγάλη προσφορά η τιμή διολισθαίνει.

Συμπέρασμα πρώτο: Τα μνημόνια, μνημόνια αλλά ο έλλην ότι και να συμβεί μερακλής θα παραμείνει.

